

SEX-БАЛАСЫ

АГУЛЬНЫ
ІНТАРЭС

«Не, каб ён служыў у армейскай разведцы, хадзіў на перадавую, каб захапіць «языка», тады яшчэ было б зразумела. А так...» Гэтыя словы вымавіла на кухні жонка, меланхалічна пераварочваючы на патэльні бульбу адразу пасля сумеснага прагляду серыяла на ваенную тэму. Сюжэт стужкі просты: у тыл закідваюць дыверсійную групу, якая неўзабаве гіне. У жытых застаецца толькі камандзір. Цяпер яму аднаму трэба выканаць заданне «цэнтра». Для гэтага неабходна спачатку патрапіць у горад. Дзея адбываецца ва Украіне...

Усё б нічога, толькі галоўны герой серыяла — казах Касым. Ну, таму што стужка здымалася сумесна з Казахстанам. Дык вось, разумеючы, бясспрэчна, гэтую недарэчнасць, сцэнарысты ўкладаюць у вусны іншага героя фразу, звернутую да Касыма, калі той пасля ўсіх прыгод збіраецца адзіні ісці да лініі фронту 150 кіламетраў: «Знешнасць у цябе не зусім мясцовая». Пры ёй, сапраўды, знаходзіцца на акупаванай тэрыторыі — далёка не тое самае, што ўначы перапаўзці нейтральную паласу і выцягнуць з варожай траншэі «языка». Ну, ды Бог з тым серыялам — я ж пра іншае. Ці кожны сучасны хлопчык гэтак жа «падкаваны» ў ваеннай тэматыцы? Мая ж «палавіна» цудоўна ведае, што рота ўваходзіць у састаў батальёна, а не наадварот. Адзінае, дагэтуль не можа зразумець, чаму першае генеральскае званне — гэта «генерал-маёр», а не «генерал-лейтэнант». Не здзіўляйся гэтым ведам: мы любім разам глядзець фільмы пра вайну. А ў мяне ёсць звычка каментавачы іх: ніводная стужка зараз не абыходзіцца без «кіналяпаў», калі ўзнагароды, зброя, тэхніка не адпавядаюць часу дзеі.

...Думаю, ніхто не будзе аспрэчваць, што ў сям'і павінен быць нейкі агульны інтарэс. Не глабальнае — «пабудоваць дом, вырасіць дзіця, пасадзіць дрэва, жыць доўга і шчасліва і памерці ў адзін дзень». А нешта на ўзроўні хобі, захаплення — якога заўгодна, абы толькі абое задавальненне атрымлівалі. Разам у грыбы схадзіць, пачытаць, на веласіпедках пакатацца, прыгатаваць нейкую страву. Ды хаця б сабе і ў ложку ў выхадныя павалацца!.. Не смейцеся, вось выпадак з жыцця. Некалі, было, заходзіў у госці да родзіча (ён даволі рана ажаніўся). Толькі я на парог — а ён мне: «Пайшли пакурым». Выйдзем, пакуль курым, быццам і ўсе справы «перацёрлі», можна і дадому ісці... Але я яго разумею: мы тут дым пускаем, а ў спальні маладая жонка чакае. Горш, калі інакш атрымліваецца — як у тым анекдочце. Звярнуўся нека чалавек да «мужчынскага» ўрача. Той пасля агляда кажа: «Нічога страшнага. Пры сучасным узроўні медыцыны ў вас нават выбар ёсць: або тры невялікія аперацыі цягам месяца, кожная па тысячы долараў, або адна «генеральная» — па ца-

не тры тысячы. Парайдзеся з жонкай, што будзеце рабіць». Праз нейкі час урач пытаецца ў пацыента: «Вызначыліся. Што сказала жонка?» «Будзем купляць новую кухню...»

Адна знаёмая сям'я любіць у вольны час гуляць у настольныя гульні. А яшчэ ў ёй муж — здаровы малады мужчына — дапамагае жонцы, калі тая вяжа: трымае ніткі. Дзіўна? А ім добра! Муж гатаваць не ўмее, але, калі гаспадыня ідзе на кухню, таксама пераходзіць туды займацца сваімі справамі: падтрымлівае маральна сваёй прысутнасцю. І гэта таксама важна: калі нешта не разам рабіць, дык хаця б з разуменнем ставіцца да клопатаў і інтарэсаў другога. Каб не атрымалася як у тым анекдочце. Без дзясці шэсць раніцы жонка ціхенька вылезла з-пад коўдры і на дыбачках прайшла ў кладоўку. Шчыльна зачыніўшы дзверы, яна парэзала нажом гумаваы лодку, боты і лёску, пераламала ўсе вуды і паплаўкі, высыпала ў памыйнае ядро грузілы і кручкі... Шчаслівая, вярнулася ў пакой, ціхенька залезла назад пад коўдру, прытулілася да мужа і з усмешкай на вуснах заплюшчыла вочы. Яна нават не падазравала, што жыць ёй заставалася толькі пяць хвілін...

Іншая маладая пара сужэнцаў разам займаецца ёгай, любіць у чатыры «ўмелыя» рукі нешта вырабіць для аздаблення інтэр'еру. А яшчэ — гадуе кошку, якую жонка напачатку не хацела браць, але саступіла жаданню свайго абранніка. І цяпер не ўяўляе сумеснага жыцця без Манісы. Тут жа галоўнае — каб было жаданне паспрабаваць зразумець іншага. І тады ўсё атрымаецца. Хаця, магчыма, не адразу... Як яшчэ ў адным анекдочце. Жонка доўгі час прасіла сужэнца ўзяць яе з сабой на паляванне. Той адмаўляў, пакуль пытанне не паўстала рубам: «Або разам едзем, або ты больш ніколі з сябрамі ў лес не пойдзеш». Рабіць няма чаго, паехалі... Але які паляўнічы з жанчыны? Карацей кажучы, даў ёй муж стрэльбу і кажа: «Сядзі на паляне, сюды лось павінен выйсці. А мы яго зараз пашукаем...» Задаволеныя, сышлі мужыкі, напалываліся, вяртаюцца назад. І ўжо здалёк чуюць з паляны крыкі жанчыны: «Гэта мой лось! Гэта мой лось!» Прыбеглі і бачаць, як па той самай паляне за нейкім мужчынам беге жонка нашага паляўнічага і крычыць тую самую фразу. На што той, запыхаўшыся, стомлена адказвае: «Ды твой лось, твой! Дай толькі сядло забяру...»

...Калі іншым разам мне падаецца, што жонка некалькі «перабірае», напрыклад, з шопінгам... І нават калі не падаецца... Я прыгадваю пра наш агульны інтарэс і намагаюся заплюшчыць вочы на гэтую «шопінгавую» акалічнасць. А інакш — з кім я потым «пайду ў разведку»?
**Кастусь ХАЦЕЛАЎ-ЗМАГЕЛАЎ.
Фота Марыны БЕГУНКОВАЙ.**

Друкуецца ў «Малодосці»

Вікторыя Фядзьковіч — дэбютантка «Малодосці». Працуе ў выдавецтве «Беларуская Энцыклапедыя» і пераважна мае справу з на-

вуковымі тэкстамі. Чаму пачала пісаць мастацкія? Ды проста адчула патрэбу. На яе «Яблыкi» рэакцыя рэдакцыі адназначная: выдатна!

— Вера! — пачуўся жаночы голас з-за спіны. Яна павярнулася і зразумела, што звярталіся не да яе, а да вялікай і паважнай аўчаркі, і шпарка пакрочыла далей. Ужо амаль каля самага прыпынку дзяўчына ўбачыла патрэбны ёй трамвай і паспяшалася да яго. У салоне было халодна, але калі параўнаць з тым, што адбывалася на вуліцы, то тут мажліва нават крыху сагрэцца. Вера села каля акна і пачала назіраць за людзьмі. Гэта ўлюбёны занятак дзяўчыны ў транспарце. Публіка ў трамваі ў

эмацыянальная і жартаўлівая, у час працы рабілася сур'ёзнай і стрыманай, а ў голасе з'яўляліся халодныя ноткі. Мала хто рашаўся турбаваць яе ў такія моманты. Нягледзячы на пэўныя падводныя камяні, Вера адчувала сябе ў рэдакцыі цалкам камфортна. Ёй былі даспадобы адносіны паміж супрацоўнікамі — без залішніх складанасцяў і ўмоўнасцяў. Можна, толькі адсутнасць схільнасці да прылюднага абмеркавання асабістага жыцця прыносіла ёй крыху дадатковага клопату.

ла так прастаяць і гадзіну, але голас рэдактара вярнуў яе на зямлю:

— Вы памятаеце пра інтэрв'ю? — Так. З мадам «першай ракеткай», — Веры прыйшлося прыкласці пэўныя намаганні, каб яе замілаванне не было зусім відавочным.

— Усе афіцыйныя моманты ўжо вырашаны, таму будзьце гатовы праз тыдзень.

— Магу і раней.

— Не ўпэўнены. Здымкі і інтэрв'ю пройдуць у Манака, — яго інтанацыя не змянілася ні на кроплю.

Вікторыя ФЯДЗЬКОВІЧ

ЯБЛЫКІ

Урывак з аповесці

плане цікавасці заўсёды выйгравала, асабліва адносна тралейбуса, які меў выразна пралетарскае аблічча. Жанчыны ў капялюшыках і паліто, акуратненькія і чысценькія пенсіянеры, мужчыны са скуранымі партфелямі і пафігісты студэнты... Усіх іх аб'ядноўвала нейкая агульная інтэлігентнасць знешняга выгляду, што для непатрабавальнага грамадскага транспарту не заўсёды ўласціва. Вера таксама любіла знаходзіць сярод людскога натоўпу выразныя жаночыя твары. І калі ў дзяўчыны атрымлівалася заўважыць адпавядаючы яе эстэтычнаму густу аб'ект, яна радавалася свайму адкрыццю, нібы сапраўдны знаўца. Аднак у гэты ранак ёй не пашанцавала. У трамваі было шмат людзей, і ўбачыць каго-небудзь, акрамя дзвюх даволі таўставатых суседак гадоў п'ятдзесці ў смешных і недарэчных шапках-кацяляках, Вера так і не змагла. Яна задумалася і ледзь не прапусціла свой прыпынак.

У офісе Веру ўжо чакалі. Галоўны рэдактар хацеў даручыць ёй нейкае важнае інтэрв'ю з вядомай спартсменкай. Дзяўчына падумала да свайго стала і падумала, як жа шмат усяго трэба зрабіць. Часопіс выходзіў кожны месяц, таму працы звычайна было больш, чым трэба. Вера не магла нават дакладна сказаць, ці падабаецца ёй гэта. З аднаго боку, цікава, добрыя перспектывы для развіцця ды і асалода ад адчування ўпэўненасці ва ўласных сілах і магчымасцях. Гэта той яшчэ допінг. Але Веру засмучала, як шмат забірала ў яе праца, не пакідаючы аніякай вольнай прасторы ў жыцці. Яе ўжо не задавальнялі варты жалю рэшткі часу на сябе і сям'ю. Яна ўключыла камп'ютар і пачала працаваць. Славабоства ды невынішчальная рэінкарнацыя выхавання зноў святкавалі перамогу над чалавечай натурой.

Калі Вера скончыла артыкул для чарговага нумара, на гадзінніку было дванаццаць. Яна так паглыбілася ў тэкст, што не заўважыла, як праляцеў час. Дзіўна, але сёння ёй так лёгка ўдалося засяродзіцца і адмежавацца ад размоў калег і шуму ў рэдакцыі... Бывалі дні, калі і яна з задавальненнем становілася часцінкай гэтага гулу. Але, калі дзяўчына пачынала пісаць, яна змянялася да непазнавальнасці. Калегі не раз заўважалі, што Вера, звычайна даволі

Вера перачытала артыкул і адправіла яго рэдактару. Цяпер можна расслабіцца. Яна паставіла чайнік і адкрыла на маніторы навіны. Дзяўчына з маленьства мела незвычайна моцную сувязь з тым месцам, дзе нарадзілася, і ўпарта працягвала лічыць аб'якавасць у дачыненні да яго смяротным грахам. Калі цябе не цікавіць твой дом — гэта праява маладушша ці сведчанне непрабівальнай абмежаванасці. І першае, і другое — канец асобы. Можна, тое, што яна любіла пасядзець і падумаць пра жыццё каля маг'лака сваіх прапрадзедкаў, і зрабіла яе непарыўнасць з уласнымі каранямі натуральнай.

— Вера Паўлаўна, зайдзіце да мяне, — паклікаў галоўны рэдактар.

Яна зайшла ў кабінет, і ў тую ж хвіліну зазваніў тэлефон. Рэдактар зняў трубку, паспеўшы толькі прамовіць:

— Пачакайце, калі ласка, пару хвілінка.

— Добра, Алег Аркадзевіч. Я нікуды не спяшаюся, — адказала Вера і падумала да велізарных, на ўсю вышыню пакоя, вокнаў, за якімі адкрываўся шыкоўны від на парк і сучасныя будыні. Кабінет поўніўся святлом і свежым паветрам. Сонца свяціла так ярка, аж нават не верылася, што звонку цяпер мороз і сцюжа. Яна грэлася ў промяні і ледзь заўважна сачыла за рэдактарам. На яго прыемна глядзець. Алегу Аркадзевічу гадоў сорак ці крыху менш. Ён выглядаў маладзейшым за свой узрост, але яго выдавалі валасы, цёмныя і густыя, але ўжо кранутыя сівізнай. Рукі, твар, цела — усё аблічча мужчыны было да жудасці прыягальным. У кожным руху адчувалася самадастатковасць і ўпэўненасць. Дзяўчына маг-

— Вы гэта сур'ёзна? — Верын голас загучаў значна вышэй.

— Абсалютна. Нам патрэбна добрая вокладка.

— Можна, я пайду, пакуль вы не перадумалі?

— Ідзі, — і на сур'ёзным твары Алега Аркадзевіча з'явілася цёплая усмешка. — Пагавары толькі з фатографам і кампаніяй.

Вера выйшла з кабінета і асцярожна, нібы баючыся спалохаць удачу, зачыніла за сабой дзверы. Яна яшчэ доўга потым узгадвала навіну і роўны голас свайго галоўнага рэдактара.

* * *

Алег Аркадзевіч устаў з-за стала і пачаў хадзіць па пакоі. На яго твары не засталася і знаку ад таго спакою, які ён дэманстраваў у прысутнасці Веры. Вось ужо два гады як гэта дзяўчына з'яўлялася галоўнай прычынай перыядычнага вэрхалу ў яго галаве. Ён так і не здолеў прыдумаць хоць нейкую назву сваім пачуццям. Алег Аркадзевіч не ведаў, што адчуваў у адносінах да яе. Гэта не каханне, але і не проста фізічнае прыцягненне. Гэта невядома што. Ён не сустрэкаў іншай жанчыны, у якой прырода так спакусліва спалучыла б востры, па сутнасці, мужчынскі, розум з норавам коткі. Яе незвычайны твар і гнуткае цела не аднойчы яўляліся яму ў марах, але іх жа ён бачыў і ў кашмарах. Алег Аркадзевіч лепей бы адрэзаў сабе палец, чым паказаў каму-небудзь, а тым больш ёй, сваю слабасць.

ЧЫРВОНКА
Чырвоная змена

РЭГІСТРАЦЫЙНАЕ ПАСВЕДЧАННЕ №12

ад 19 лютага 2009 года выдана

Міністэрствам інфармацыі Рэспублікі Беларусь.

Заснавальнікі газеты —

рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда»;

грамадскае аб'яднанне «Беларускі рэспубліканскі саюз моладзі».

Галоўны рэдактар

КАРЛЮКЕВІЧ Аляксандр Мікалаевіч.

Адказны за выпуск: першы намеснік галоўнага рэдактара Наталля КАРПЕНКА, рэдактар аддзела Надзея НІКАЛАЕВА, рэдактар аддзела Сяргей РАСОЛЬКА.

Адрас рэдакцыі: 220013, г. Мінск, вул. Б. Хмяльніцкага, 10А.

Кантактны тэлефон: 292 44 12.

e-mail: posts@tut.by; info@zvyzda.minsk.by

Газета адрэдавана ў Рэспубліканскім унітарным прадпры-

емстве «Выдавецтва «Беларускі Дом друку».

ЛД №02330/0494179 ад 03.04.2009. 220013,

г. Мінск, пр. Незалежнасці, 79.

Тыраж 23.185.

Нумар падпісаны ў 19.30.10.2013 г.